

ложа : направи една разходка съ мене около слънцето. Тя ще трае само една година. Тогава бихме могли по-добър да си поприказваме.

— Какво ? — забълбъза съ ироническа усмивка кометата. Това споредъ тебе е бърже ? Повървай ми : азъ се движа много, много по-бърже. Но я ми разкажи по-скоро съ кого ще има да се срѣщамъ тукъ ?

— По-рано ми обѣщай, че ще внимаващъ, да не се сблъскашъ съ мене, каза земята.

А звѣздата-чужденка се изсмѣ толкова силно, че опашката ѝ се раздѣли на три.

— А-ха-а-а, ти значи се страхувашъ да не се кача на главата ти. Успокой се ! Азъ съмъ съвсѣмъ лека и въздушна и, ако се сблъскамъ съ такъвъ великанъ като тебе, ще се разпилея на хиляди парчета.

— Ахъ ! извика живо земята, ти значи цѣла си отъ огънь ! И азъ нѣкога бѣхъ такава.

— Туй ще е било много отдавна, защото струва ми се сега носишъ на полюса си голѣма ледена шапка.

— Така, даже на всѣки полюсъ имамъ по една, но това нищо не значи : краката и главата ми нека сж студени, важното е стомаха си да държимъ на топло, а азъ огънь нося въ себѣ си. Това мога ей сега да ти покажа. И земята накара нѣколко отъ най-голѣмитѣ си вулкани да блъвнатъ огънь.

— Малко ли е ? извика оскърбена земята. Азъ ще те увѣря, че цѣлиятъ ми коремъ е пълненъ съ огънь. Това именно ме прави толкова интересна. Знаешъ ли. . . по-рано и азъ бѣхъ такава лека и въздушна като тебе. Минаваха се обаче вѣкове и азъ почнахъ да ставамъ все по-гжста и по-гжста, докато се покрихъ най-послѣ съ дебела кора и сега мога да изпущамъ огънь само прѣзъ вулканитѣ